

Vörös István

Valahol Indiában

Egy tehén sántikál a kapuhoz,
7 órakor kiengedik.
Nem tudni, hogy az ébredés ma mit okoz.

Az öreg állat mért csodálatos?
Hogy minden így van, miért jó neki?
Egy tehén sántikál a kapuhoz,

bánata, mint egy könyvet, fellapoz –
hogy meghatódom, mégse élvezi.
Nem tudni, hogy az ébredés ma mit okoz.

A vonatfüttyel abban összefog,
hogy józanságom számonkérheti.
Egy tehén sántikál a kapuhoz,

kiengedik, s a nagyvárosban kódorog,
hol motor, autó, éhség veszélyezteti.
Nem tudni, hogy az ébredés ma mit okoz,

kis épülést, vagy megint több romot,
a változás a változatlant sértheti.
Egy tehén sántikál a kapuhoz.
Nem tudni, hogy az ébredés ma mit okoz.

A vidám képzelet

A gazdagság régebben arra szolgált,
hogy Istennek hódoljanak vele,
hogy elvonható legyen a valóság,

ne sanyargassa terhével adását,
kit elragadt a vidám képzelet.
A gazdagság régebben arra szolgált,

hogy épp csak létezzen az ország,
és szegény legyen, aki csak lehet,
hogy elvonható legyen a valóság,

a nemlevővel létüket megosszák,
és ne tudjad, hol is van a helyed –
a gazdagság régebben arra szolgált.

Meg arra is, hogy sorssá tegye a sorsát,
még annak is, ki éppen csak gyerek.
Hogy elvonható legyen a valóság.

és a pénzedből csakugyan levonják,
így eltűnjön a legfőbb szégyened.
A gazdagság régebben arra szolgált,
hogy elvonható legyen a valóság.

A végesség öröme

*„Lábatlan és kezetlen szembeszállott
Indrával, s az leverte mennyikövével.
Azt hitte a herélt, megbír bikával,
de szertevágva elterült a földön.”*

Rig-véda, WS fordítása

A herélt nem bír meg bikával,
a lábatlan hiába harcol.
S ha képlettel támad, vagy épp imával,

a tudomány világos szavával?
Az istenek eltűnedeznek attól?
A herélt nem bír meg bikával,

egy öreg férfi három lánnyal.
Mi marad a szerelmes szavakból?
S ha képlettel támad, vagy épp imával?

Szelleme félelemtől szárnyal.
A testéért ezüstharang szól.
A herélt nem bír meg bikával,

de a bikára persze rávall,
hogy kísértések közt barangol.
S ha képlettel támad, vagy épp imával,

ki azt hiszi, ez egy szellemi párbaj,
az elesik a sikertől, aranytól.
A herélt nem bír meg bikával.
S ha képlettel támad, vagy épp imával?

Az őrmajom

Őrmajom járja a kertet,
más ide nem jöhet. Ettől
felszabadulnak a lelkek?

Elmenekülhet az ember
néha a rosszba a jóból.
Őrmajom járja a kertet,

kint légy, mondja a csendnek,
bent légy hullik a falról,
felszabadulnak a lelkek.

Elszabadulnak a létek,
új lehetőség mától.
Őrmajom járja a kertet,

önmagadat csak nyerted.
Hálaimák odalentről,
felszabadulnak a lelkek.

Hálaimák sora retteg
indokolatlan örömtől.
Őrmajom járja a kertet,
felszabadulnak a lelkek.

A hagyomány őrzője

Órmajom? Én vagyok. Őrzöm,
azt, ami nem kell,
azt, ami egyszeri kölcsön,

azt, ami néhai jólét,
azt, ami egykori ember.
Órmajom? Én vagyok. Őrzöm,

azt ami, nincs is a földön,
ég fele, semmibe leng el.
Azt, ami egyszeri kölcsön,

sok fele bontom, költöm,
múltam a harcba kirendel.
Órmajom? Én vagyok. Őrzöm,

ettől a túl nagy gógöm.
Megtömöm éles csenddel
azt, ami egyszeri kölcsön.

Megkapom, élvezem. Őrjög
bennem az egykori dzsungel.
Órmajom, én? Vagy ok? Őrzöm,
azt, ami egyszeri kölcsön.

Szényi Zoltán: Emlékképek II. – részlet

